

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.555 van 6 augustus 1998
in de zaak A. 79.553/IX-1289.**

In zake : Brigitte PORTIER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat PH. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVE VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Brigitte PORTIER op 28 juli 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de "weigeringsbeslissing van haar aanvraag van 15 mei 1998 strekkende in hoofddorde tot non-activiteit wegens persoonlijke aangelegenheden, subsidiair tot vrijwillig ontslag, met ingang op 1 juli 1998";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert, onder verbeurte van een dwangsom;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 juli 1998 waarbij de dag van de terechtzitting bepaald wordt op 5 augustus 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ph. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor verzoekster en van majoor-militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster is beroepsonderofficier bij de Landmacht. Na haar vorming wordt zij in 1991 benoemd tot sergeant en in 1994 tot eerste sergeant;

1.2. Verzoekster is tewerkgesteld op de staf van de Landmacht binnen het raam van een informaticaproject met betrekking tot het personeelsbeheer. Sedert oktober 1997 volgt zij een reeks gespecialiseerde informaticacursussen;

1.3. Op 24 maart 1998 vraagt zij een tijdelijke ambtsontheffing voor persoonlijke aangelegenheden van twaalf maanden met ingang op 1 juni 1998. Als reden vermeldt zij : "contract in burgerfirma : aanvang 01 juni 1998";

1.4. Na ongunstige adviezen van haar compagnie-commandant, van kolonel SBH MICHAUX en van generaal-majoor van het vliegwezen DEYCKER weigert de Minister van Landsverdediging de aanvraag als volgt :

"Gezien de encadreringsnoodwendigheden bij de informatici en gezien het feit dat betrokkene nog geen rendement heeft gehad van de bijkomende vormingen die hij (zij) gekregen heeft".

Verzoekster neemt op 15 mei 1998 kennis van deze beslissing.

1.5. Diezelfde dag dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van een tijdelijke ambts-ontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden van 1 jaar vanaf 1 juli 1998, en in ondergeschikte orde een aanvraag tot ontslag op 1 juli 1998. Zij vermeldt opnieuw als reden : "contract in burgerfirma : aanvang voorzien op 01 juni 1998";

1.6. Na nieuwe ongunstige adviezen weigert de Minister van Landsverdediging op 21 juli 1998 in te gaan op verzoeksters aanvraag. Die beslissing is gemotiveerd als volgt : "Zie mijn beslissing van 06 mei 1998. Ik ga akkoord met de argumenten van de St. Lu M.";

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar in een aangehouden onmogelijkheid

plaatst haar nieuw gekozen arbeidsactiviteiten vrijelijk op regelmatige wijze uit te oefenen; dat zij aanvoert dat het niet evident is dat zij later eenzelfde vrijelijk gekozen werkaanbieding zal kunnen krijgen; dat zij stelt dat zij er belang bij heeft om bij uiterst dringende noodzakelijkheid maatregelen te bekomen die de uitvoering van haar arbeidscontract waarborgen; dat zij besluit dat de uiterst dringende noodzakelijkheid des te meer voorhanden is gelet op het talmen van de overheid;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat misbruik wordt gemaakt van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat zij betoogt dat verzoekster niet aantoonst dat het nadeel waarop zij zich beroept, niet kan worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen na afloop van een gewone schorsingsprocedure en aldus niet aantoonst waarom de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die de uitoefening van de rechten van de verdediging en het onderzoek van de zaak tot een strikt minimum herleidt, noodzakelijk is; dat zij tot slot stelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op een arbeidsovereenkomst die ze zou hebben gesloten vooraleer de Minister zijn beslissing had genomen daar zij zichzelf door het sluiten van die arbeidsovereenkomst in een precaire situatie heeft gebracht;

2.3.1. Overwegende dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende en eventueel tussenkomende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat, gelet op wat voorafgaat, de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karak-

ter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen; dat bijgevolg het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen reden is om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is; dat daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen;

Overwegende dat krachtens artikel 8, 6°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, het verzoekschrift waarbij de vordering wordt ingesteld, een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden; dat bij de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel rekening kan worden gehouden met die in het verzoekschrift vermelde feiten;

2.3.2. Overwegende dat verzoekster er niet toe komt aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat enkel een schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het door de bestreden beslissing veroorzaakte nadeel vermag te verhelpen en bijgevolg enkel die procedure een nuttig effect heeft; dat verzoekster immers enkel op vage wijze

gewag maakt van een intussen gesloten - en overigens niet voorgelegde - arbeidsovereenkomst die niet kan worden uitgevoerd, maar er geenszins toe komt aan te tonen dat zij enkel door middel van een schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid - en dus niet na een schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen na afloop van de gewone schorsingsprocedure - bij machte zal zijn haar verplichtingen verbonden aan die arbeidsovereenkomst alsnog uit te voeren; dat dit gegeven des te meer klemmt nu naar zeggen van verzoekster de arbeidsovereenkomst reeds uitvoering had moeten vinden vanaf 1 juni 1998; dat in dit verband moet worden vastgesteld dat op geen enkele wijze duidelijk wordt gemaakt dat de medecontractant van verzoekster momenteel nog wel bereid zou zijn de arbeidsovereenkomst uit te voeren maar niet meer na afloop van de gewone schorsingsprocedure, die toch ook binnen een relatief korte termijn haar beslag krijgt;

2.3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste, cumulatieve voorwaarde om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan; dat de vordering dienvolgens moet worden verworpen;

3. Over de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overwegende dat de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in het belang van een goede rechtsbedeling samen met de vordering tot schorsing moet worden behandeld en afgedaan;

3.2. Overwegende dat de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een accessorium is van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat de

verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid derhalve de verwerping van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met daaraan gekoppeld de vordering tot het opleggen van dwangsommen, tot gevolg heeft,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zes augustus 1900 achtennegtig,
door :

de H.	J. SMETS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. SMETS.